

«Escriure en castellà em permet establir distància amb la llengua»

Entrevista a Lluís Oliván Sibat, que presenta la novel·la 'Lo que hay en el fondo', guanyadora del Premi València 2013

Foto: Lluís Oliván

"Si m'haguessin dit fa deu anys que ara tindria nou llibres publicats, no m'ho hagués cregut", confessa Lluís Oliván. Però ja en porta nou i, de moment, tots publicats a partir d'haver guanyat premis. *Lo que hay en el fondo* (Lengua de Trapo, 2013), escrit en castellà, ha guanyat recentment el Premi València 2013 de narrativa i es presenta aquest divendres, 29 de novembre, a casa, a la Biblioteca Ca l'Oliveres de Lliçà d'Amunt. En tot cas, aquest orfebre de l'escriptura espera que la novel·la tingui la millor vida possible, tot i que no hi pensa gaire. "Sempre he pensat que es tracta d'anar fent, d'anar a la teva". Escriure amb paciència i tenacitat, sense destorbs ni pensaments que et facin perdre de vista allò que realment importa. "Porto 9 llibres publicats sense haver pensat gaire en fer contactes o en deixar-me veure pels cercles literaris. A més, jo no sé promocionar-me, penso que és una pèrdua de temps i que l'esforç que hi dediques no compensa".

L'energia s'ha de dedicar a l'escriptura. *Lo que hay en el fondo* va ser treballada durant un any i mig, gairebé dos. "Normalment sóc més ràpid, però aquesta va anar així". Amb tot, el resultat és molt satisfactori. "Crec que és la millor novel·la que he escrit. D'una banda, perquè cada vegada n'aprenc més, d'escriure. I de l'altra, perquè té una complexitat estructural que m'ha permès jugar amb el narrador". A banda d'això, la història té molta força, "i crec que els personatges també en tenen". Els dos protagonistes principals arrosseguen coses. "Volia mostrar dues maneres d'afrontar la vida, la d'ell i la d'ella. Per a mi, els dos personatges principals són molt forts i crec que la història pot enganxar per moltes bandes".

Una història sobre la vulnerabilitat humana

Segons explica Oliván, aquesta novel·la no deixa de ser "una història sobre la possibilitat o la impossibilitat de l'amor. I també, en un altre pla, sobre com els grans fets històrics passen per sobre de les persones". És qüestió de posar el focus en els petits detalls, en un espai molt ben definit, com ara un llac que amaga coses al fons que no es veuen a simple cop d'ull, convertit en imatge de la vulnerabilitat humana. "Tenia molt clara la imatge d'un llac que separava dues cases, i que, per anar de l'una a l'altra, havies de creuar-lo amb un caiac". Una primera imatge que s'uneix a d'altres que confegeixen un punt de partida.

"Les idees de les novel·les em surten de llocs molt estranys. Pel que fa a aquesta, un dia vaig llegir una notícia a La Vanguardia que explicava com uns ants van aparèixer borratxos en un poble del nord i van començar a espantar els avis". Una anècdota que fa germinar una història, tot i que ara, a la novel·la, no sigui una escena rellevant, "però aleshores em va semblar una imatge potent i divertida". Aquests dos primers punts de partida van configurar un ambient, un paisatge i uns personatges. Després va venir la feina d'inventar, imaginar i anar estirant el fil. "Aquesta vegada he situat l'acció en una república imaginària que es diu Korelia", que tots podem identificar, més o menys, en un punt geogràfic determinat i amb una història, també, coneguda.

Lo que hay en el fondo promet una molt bona estona de lectura, d'això no n'hi ha cap dubte. L'opció idiomàtica d'haver-la escrit en castellà permet a Oliván establir una distància molt profitosa amb la llengua. "En català sono més contundent, més bèstia. I el castellà és més un artifici". Mecanismes que permeten provar, jugar i fer gaudir. Com, de ben segur, aquesta nova història farà gaudir a tots els lectors que vulguin endinsar-s'hi.

